Міжыгурская-Бунто Т.

НІНА ПЯТРОВА: "СТУЖКА" – ЖЫЦЦЁ МАЁ"

У дзяцінстве Ніна марыла вывучыцца на ўрача, каб вылечыць хворую маму. "Марыла быць урачыхай, а стала ткачыхай!" – смяецца Ніна Рыгораўна Пятрова, дырэктар ААТ "Стужка". Так, той самай знакамітай "Стужкі", без прадукцыі якой, бадай, не абыходзіцца ніводны дом, ніводная беларуская сям'я.

Калі мы гаворым "Ленточка" (а менавіта так ласкава называюць гэта прадпрыемства ў народзе), то нам адразу ўяўляецца штосьці лёгкае, рамантычнае: атласныя банцікі, ажурныя сурвэткі, далікатныя фіранкі... Між тым за гэтай лёгкасцю – сур'ёзная праца вялікага калектыву.

Працоўная біяграфія "Стужкі" налічвае сорак гадоў. І ва ўсе часы гэта прадпрыемства было (і ёсць) у ліку перадавых. Фабрыцы належыць своеасаблівы рэкорд: 80 кварталаў запар "Стужка" станавілася пераможцай ва Усесаюзным сацыялістычным спаборніцтве. На працягу ўсёй сваёй гісторыі фабрыка толькі павялічвала аб'ём выпуску прадукцыі і нарошчвала вытворчую магутнасць. Так, у мінулым годзе рост вытворчасці на "Стужцы" ў параўнанні з 1990-м склаў 390%! А колькасць працаўнікоў за названы перыяд павялічылася з 1100 да 1500 чалавек (і гэта ў той час, калі многія прадпрыемствы скарачаюць свой штат). Цэхі працуюць у 3-4 змены. І ўсё, што ствараецца ў гэтых цэхах: фіранкі, абрусы, сурвэткі, ламбрэкены дэкаратыўныя, атласныя стужкі, шнуры, – атрымлівае высокую адзнаку пакупнікоў і ў Беларусі, і за мяжой. Нездарма тры гады запар калектыў трымае першынство і ў гарадскім спаборніцтве, і сярод прадпрыемстваў канцэрна "Беллегпром". Гардзіннае палатно ААТ "Стужка" ў мінулым годзе аказалася па-за канкурэнцыяй у аглядзе-конкурсе "Лепшыя тавары Рэспублікі Беларусь на рынку Расійскай Федэрацыі" і ўвайшло ў каталог "100 лепшых тавараў Расіі". Вядома, да поспехаў "Стужкі" самае прамое дачыненне мае яе дырэктар, Ніна Рыгораўна Пятрова. Усе разумеюць, што прадпрыемства выстаяла ў цяжкі час і працвітае сёння ў многім дзякуючы моцнаму характару гэтай жанчыны.

Для Ніны Рыгораўны "Стужка" стала жыццём у прамым сэнсе слова.

Працоўная біяграфія дырэктара – гэта і працоўная біяграфія прадпрыемства. Ніна Рыгораўна прыйшла на стужкаткацкую фабрыку, калі толькі-толькі запускалі першыя ткацкія станкі. На якой бы пасадзе ні працавала – не адчувала сябе нязначнай працоўнай адзінкай. Наадварот, ёй заўсёды здавалася, што тая праца, якую яна выконвае, самая важная для вытворчасці.

Была ткачыхай – уяўляла, што менавіта ткачыхі самыя галоўныя людзі на фабрыцы; потым пачала працаваць інструктарам вытворчага навучання – думала, куды ім без маіх інструкцый і парад; прызначылі інжынерам-

нарміроўшчыкам – здавалася, што менавіта ад таго, як яна ацэніць працу людзей, будзе залежаць іх лёс; потым дзесяць гадоў працавала галоўным інжынерам – зразумела: усё залежыць ад тэхналагічнага працэсу. Такое ўспрыманне сваёй ролі ў калектыве можа быць толькі ў чалавека неабыякавага, улюблёнага ў сваю працу.

Працоўны дзень Ніны Рыгораўны пачынаецца ў восем раніцы і заканчваецца ў восем гадзін вечара. І ўсё па зладжаным графіку – без зрываў і спазненняў. Звычайна, ужо едучы на працу, яна абавязкова пазвоніць на прадпрыемства: як пачаўся дзень, якія навіны?.. Дарэчы, дэталь, якая яскрава характарызуе Пятрову як кіраўніка: у яе прыёмнай з васьмі да дваццаці гадзін заўсёды (нават у час абедзеннага перапынку) адказвае тэлефон. Ніне Рыгораўне бывае дзіўна (часам падобнае нават абурае), калі ёй трэба звязацца з кім-небудзь па справах, а рабочы тэлефон у чалавека не адказвае. Адразу ўзнікае думка: а які ты працаўнік і ці трэба наогул з табою мець справы?

Яна прадпрыемства ведае дасканала.

Усе прыступкі прайшла, як кажуць, кожны вузельчык памацала сваімі рукамі. Таму добра ўяўляе і вытворчасць, і ўмовы працы, і праблемы работнікаў. А большасць іх – 1200 чалавек з паўтары тысячы – жанчыны. Вось і атрымліваецца, што гіганцкія аб’ёмы вытворчасці асвойваюцца працавітымі жаночымі рукамі. Хоць прамысловасць і называецца лёгкай, але праца гэта цяжкая. У ткачых загружанасць працоўнага дня – 97%.

У кожнай ткачыхі – 4-6 станкоў. Адзін яна абслугоўвае, пяць працуюць.

Не адыдзешся, не забавішся пустой размовай з сяброўкай. І, вядома, ля станкоў на крэсле не прысядзіш. Да таго ж – вытворчы шум, у ткацкіх цэхах той дасягае 85 дэцыбелаў.

У вязальшчыц, снавальшчыц, фарбавальшчыц, пляцельшчыц свае асаблівасці працы і свае праблемы. Нялёгка ўсё ж такі даюцца лёгкасць і прыгажосць узорыстых фіранак!..

Ніна Рыгораўна ведае ўсё гэта, таму як кіраўнік робіць усё для стварэння падначаленым добрых умоў працы, адпачынку і быту. На прадпрыемстве працуюць стаматалагічны, масажны кабінеты. Жанчынам, якія выхоўваюць двух і больш дзяцей, дадаткова даюцца дні адпачынку. На тэрыторыі фабрыкі працуюць бібліятэка, цырульня, буфет, дзе можна набыць прадукты для сям'і. На "Стужцы", як і ў былыя часы, добрая мастацкая самадзейнасць, праводзяцца святочныя вечары, "агеньчыкі", конкурсы; працуюць турыстычныя і сгіартыўныя секцыі. Як сапраўдная гаспадыня, Ніна Рыгораўна захавала лепшыя традыцыі і набыткі мінулых гадоў – адзінства духу калектыву "Стужкі".

Хоць быў цяжкі перыяд на пачатку дзевяностых гадоў, калі рынак захліснуў вал няякаснай, затое таннай прадукцыі з блізкага і далёкага замежжа, а таксама розных дамарошчаных фірм і фірмачак "гаражнай вытворчасці", "Стужка" не згубіла сваёй маркі, утрымала спецыялістаў, зрабіла стаўку на стварэнне канкурэнтаздольнай прадукцыі і павялічыла вытворчую магутнасць у два разы. Выжыць, выстаяць, вытрымаць і перамагчы здолелі перш за ўсё

дзякуючы дзелавой хватцы і мудрасці кіраўніка. "Вырабіць – гэта яшчэ паўсправы, – гаварыла Ніна Рыгораўна. – Галоўнае – выгадна прадаць. Трэба добра ўяўляць тых пакупнікоў, для якіх мы працуем, і арыентавацца на іх"... Бралася ў разлік усё: якасная сыравіна, найсучаснае абсталяванне, модны дызайн, прыгожая ўпакоўка, даступная цана... Поспеху спрыяла адкрыццё і расшырэнне сеткі фірменных магазінаў і секцый. Сёння ўжо гандлёвыя кропкі "Стужкі" ёсць не толькі ў Магілёве і Мінску, але і ў Гомелі, Брэсце, Гродне, Мазыры, Маскве і Санкт-Пецярбургу. Прадукцыю прадпрыемства ахвотна купляюць у Расіі, Украіне, Малдове, краінах Балтыі, Чэхіі, Польшчы, Італіі. І вядома – у Беларусі.

Асоба Ніны Рыгораўны Гіятровай прыцягнула ўвагу французскай Асацыяцыі садзейнічання прамысловасці, заснаванай яшчэ ў 1801 годзе. Гэта аўтарытэтная арганізацыя ў 2000 годзе адзначыла поспехі калектыву ААТ "Стужка" залатым медалём "За дынамічнае развіццё і рэалізацыю новых праектаў", а Ніна Рыгораўна была ўдастоена нагруднага знака "За заслугі ў стратэгічным кіраванні прадпрыемствам".

Акрамя таго, Ніна Гіятрова была названа "Чалавекам года-2001" Магілёўскай вобласці. А ў 2002 годзе ААТ "Стужка" атрымала міжнародную ўзнагароду "Еўрапейскі знак якасці" ў намінацыях "Прадпрыемства XXI стагоддзя" і "Кіраўнік XXI стагоддзя".

"Стужцы" і яе кіраўніку спрыяе заслужаны поспех... А да таго ж трэба зазначыць, што і сям'ю Ніна Рыгораўна стварыла моцную, дзяцей выхавала добрых...

Міжыгурская-Бунто, Т. Ніна Пятрова: "Стужка" — жыццё маё..." : [пра дырэктара ААТ "Стужка"] / Т. Міжыгурская-Бунто // Алеся. — 2003. — № 8. — С. 6—7.